

ת"פ 59239/05/18 - מדינת ישראל נגד עמית פלד

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 59239-05-18 מדינת ישראל נ' פלד

בפני כב' השופט אברהם אליקים, סגן נשיא

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשמת

עמית פלד

גזר דין

מבוא

הנאשמת הורשעה לאחר שמיעת ראיות בביצוע עבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות- עבירה לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן-החוק), הפקרה אחרי פגיעה-עבירה לפי סעיף 64א(א) (א)

עמוד 1

לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן-פקודת התעבורה), הפרעה לשוטט בשעת מילוי תפקידו-עבירה לפי סעיף 275 לחוק ונהיגה ללא רישיון נהיגה תקף- עבירה לפי סעיף 10א לפקודת התעבורה.

על פי הכרעת הדין, ביום 24.5.2017 לאחר חצות הנאשמת שנהגה ברכב ללא רישיון נהיגה תקף התבקשה על ידי שוטט לעצור לצד הדרך לצורך בדיקת רישיונות שגרתית. במהלך הבדיקה הסתבר כי הנאשמת היא גם עריקה מצה"ל. בטרם הושלם תהליך הבדיקה בו נשקלה גם אפשרות מעצרה של הנאשמת היא החליטה לברוח מהמקום בשלב בו השוטט אוחזת ברכב גם כדי למנוע את נסיעתה מהמקום, השוטט שראתה כי הנאשמת עומדת לשחרר את בלם היד הורתה לה לא לגעת בבלם היד ולכבות את מנוע הרכב אולם הנאשמת שחררה את בלם היד לחצה על דוושת הדלק, האיצה ונמלטה עם רכבה. מהעדויות התרשמתי כי הנאשמת בעזרת מצח ומתוך כוונה ברורה, בחרה להסיט הרכב אל גופה של השוטט כדי ליצור לעצמה נתיב מילוט גם במחיר של פגיעה וודאית בגופה של השוטט שהוטחה אל כביש האספלט. הנאשמת הותירה את השוטט מוטלת על הכביש מדממת מראשה.

על פי המסמכים הרפואיים ותמונות הפגיעה בראשה של השוטט (ת/16-ת/22) קבעתי כי הנאשמת גרמה במעשיה לחבלות החמורות שנחבלה השוטט: חתך מדמם בקרקפת, שברים בשתי אצבעות יד שמאל, שפשופים בכף היד. כאבים בצוואר ובגב שנמשכו ימים ארוכים (ראו ת/19) שהביאו לאשפוז של יומיים בהם בוצע ניתוח שחזור סגור של השבר באצבע וקיבוע פנימי.

מעדותה האמינה של השוטט (ועל פי תסקיר נפגעת העבירה) הסתבר כי השוטט עדיין לא החלימה מהפגיעות שנפגעה, עובדה שבאה לידי ביטוי בהגבלה בתנועות האצבע, היעדרות ממושכת מהעבודה וגם הטראומה הקשה לא חלפה עד היום, יותר משלוש וחצי שנים לאחר האירוע. השוטט בכתה לאורך עדותה והתקשתה להבין מדוע הנאשמת מתנערת מאחריותה או כדבריה "חושבת שלפחות בתור בן אדם למה לא לבקש סליחה" (עמוד 15 שורה 6 לפרוטוקול).

הנאשמת הייתה מודעת היטב לעובדה כי פגעה בשוטט ולמרות זאת החליטה להפקיר אותה פגועה במקום האירוע. בהכרעת הדין אף קבעתי כי התנהגותה הנלוזה של הנאשמת בולטת לאור תאורה כי לאחר בריחתה ממקום האירוע היא הגיעה לבית החבר שלה ולדבריה "אז שמתי את הפלאפון שלי על מצב טיסה וחשבתי שאני יכולה ללכת לישון" (עמוד 122 שורה 1 לפרוטוקול ישיבת 26.1.2020) וכל זאת כשהשוטט מדממת וכואבת על הכביש.

בהתאם לאמור לעיל הרשעתי את הנאשמת בכל העבירות שיוחסו לה בכתב האישום.

הגם שמהראיות עלתה ידיעה מפורשת של הנאשמת כי פגעה בשוטט וגרמה לה חבלה חמורה, כך שלכאורה ניתן היה להרשיעה בחלופות החמורות יותר של סעיף 64א לפקודת התעבורה, משלא התבקשתי לעשות כן על ידי

המאשימה, הרשעתי את הנאשמת בחלופה המקלה לפי סעיף 64א(א) לפקודת התעבורה ובהתאם לכך אגזור את דינה.

ראיות לעונש

מטעם המאשימה הוגש תדפיס מידע פלילי- תעבורה (סומן ט/1) הכולל 3 הרשעות בעבירות תעבורה שבוצעו במהלך שנת 2018 לאחר האירועים בתיק שלפניי: 2 עבירות של שימוש בטלפון ללא דיבורית ועבירה של נהיגה במהירות של 40-26 קמ"ש מעל למותר.

מטעם הנאשמת העידו, סבתה ושתי חברותיה בקשר לנסיבות חייה ובעיקר בשל מערכת זוגיות קשה שהייתה לה. לבקשת הנאשמת חלק זה נאסר בפרסום ולכן אפנה לתוכן הדברים שפורטו בפרוטוקול ישיבת 1.11.2020 ללא ציטוט.

בנוסף הוגשו מסמכים שונים (סומנו ט/1): מסמכים רפואיים מחודש יוני 2018, אישור על שירות בצה"ל למשך 11 חודשים, מסמכים משפטיים בקשר להליך פלילי שנוהל בינה לבין בן זוגה באותה עת (גזר דין מיום 25.2.2019) והליכי הטרדה מאיימת מתאריכים: 29.1.2020, 2.2.2020.

תסקיר שירות המבחן

בשל גילה הצעיר של הנאשמת, ילידת 7.5.1998 (בת 19 שנים במועד ביצוע העבירה, בת 22.5 שנים היום) התבקש שירות המבחן להכין תסקיר לעניין העונש.

על פי התסקיר הראשון מיום 30.8.2020 ביקש שירות המבחן לדחות את הדיון בשלושה חודשים על מנת לשלב הנאשמת ביחידה לטיפול ומניעת אלימות במשפחה וטיפול קבוצתי. בדיון מיום 13.9.2020 שבתי והוריתי לשירות המבחן להכין תסקיר סופי לעניין העונש. בתסקיר השני מיום 30.9.2020 המליץ שירות המבחן להעמיד את הנאשמת בצו מבחן לתקופה של שנה וחצי, במהלכו היא אמורה להשתלב בטיפול ייעודי בתחום התעבורה, בנוסף לשילובה במסגרת היחידה לטיפול ומניעת אלימות במשפחה או בטיפול רגשי במסגרת קופ"ח. עוד המליצה קצינת המבחן להטיל על הנאשמת עונש של מאסר קצר לביצוע בעבודות שירות, התחייבות כספית להימנע מעבירות ופיצוי נפגעת העבירה.

קצינת המבחן הבהירה כי על פי התרשמותה, הנאשמת מתקשה להתבונן בחומרת מעשיה ומתקשה לגלות אמפטיה באשר לפגיעה במתלוננת וכי היא מחוברת יותר לפגיעה שנגרמה לה כתוצאה מניהולו של ההליך המשפטי מאשר לפגיעה במתלוננת. בתסקיר הראשון צוין כי הסבירות להישנות עבירות דומות בעתיד היא נמוכה.

· תסקיר נפגעת העבירה

· מפקחת מחוזית נפגעי עבירות הגישה תסקיר ובו פירוט נרחב של הפגיעות הקשות שנפגעה השוטרת אשר מהוות חלק מחייה גם היום, אל חלק מהם גם נחשפתי במהלך עדותה. בשל צנעת הפרט לא אפרט את תוכן התסקיר אלא רק את ההמלצה להטיל על הנאשמת פיצוי כספי משמעותי לנפגעת העבירה.

· תמצית טענות הצדדים

· ב"כ המאשימה ביקשה לקבוע כי מתחם העונש ההולם נע בין 18 ל-48 חודשי מאסר בפועל ולהשית על הנאשמת עונש של מאסר בפועל במחצית התחתונה של המתחם, מאסר על תנאי, פיצוי לנפגעת העבירה, פסילה בפועל מלנהוג ופסילה על תנאי תוך הבהרה כי במקרה זה קיימת חובת פסילה למשך 3 שנים.

· בטיעוניה שמה דגש על חומרת העבירה ועל ניהול המשפט עד תומו עובדה שלא מצדיקה לזכות את הנאשמת בהקלה בעונש.

· לתמיכה בטענותיה לעניין מדיניות הענישה הפנתה לפסקי דין בהם הוטלו עונשים של 21,8,7 חודשי מאסר בפועל. עוד הבהירה כי הנסיבות האישיות של הנאשמת אינן מצדיקות סטייה ממתחם העונש ההולם וכי תיק האלמ"ב אליו הפנתה הנאשמת לא יכול להיות הסבר או סיבה להתנהגות הנאשמת בתיק זה.

· הסנגורית פתחה את טיעוניה בהודעה כי הנאשמת מודה בביצוע העבירות שיוחסו לה בכתב האישום, לוקחת אחריות מלאה על המעשים ומבקשת להביע את התנצלותה בפני המתלוננת.

· עוד ביקשה להיענות לבקשת שירות המבחן כמתואר בתסקיר הראשון ולדחות את המשך הדיון בשלושה חודשים, על מנת לאפשר לנאשמת להתחיל בהליך טיפולי ולהוכיח כי יש במקרה זה סיכוי לשיקום. למקרה שלא יידחה המשך הדיון, ביקשה לסטות ממתחם העונש ההולם, לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהסתפק בעונש של מאסר לביצוע בעבודות שירות.

· לתמיכה בטיעוניה הפנתה לגילה הצעיר של הנאשמת במועד ביצוע העבירות, ביקשה לראות בה 'בגירה צעירה' בהתאם למשמעות המושג בפסיקה ובתיקון 113 לחוק. היא תארה את חייה הנורמטיביים של הנאשמת אשר לטענתה פעלה ללא תכנון וטענה בשיקול הדעת. עוד שמה דגש על נסיבות חייה הקשים, היא נאלצת להתמודד עם מסכת זוגית

נוראית, שהשפילה אותה עד עפר, הותירה בה סימנים וגרמה לה לאבד את הביטחון והזהות האישית שלה, כפי שעולה לטענתה מעדויות האופי, המסמכים (1/ס) ותסקירי שירות המבחן.

עוד הפנתה בדיון לשלושה פסקי דין של בתי משפט מחוזיים בהם חרג בית משפט משיקולי שיקום ממתחם העונש ההולם (מתחמי העונש ההולם שנקבעו באותם מקרים היו 15-40, 12-36, 36-48 חודשי מאסר בפועל, ובכל המקרים הוטל עונש של מאסר בעבודות שירות). לאחר הדיון הפנתה הסנגורית לתשעה פסקי דין של בית המשפט העליון, שכוללים גם מקרים של הפקרה אחרי פגיעה בעבירות חמורות יותר ובחלק מהמקרים בנסיבות שונות ובהם הוטלו עונשים של 18,12,10,8,4 חודשי מאסר בפועל.

בתום הטיעונים הנאשמת הביעה התנצלות "על כל מה שקרה ועל כל הסבל שנגרם בגללי לשוטר" והבהירה כי לא תחזור על הטעות שוב.

דיון

אין מחלוקת כי כל העבירות בוצעו כחלק מאירוע אחד, הנאשמת נהגה ללא רישיון נהיגה תקף, הכשילה את השוטרת שביקשה לברר את הנושא, נמלטה מהמקום תוך שהיא דורסת את השוטרת ומפקירה אותה חבולה ומדממת ולכן יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד.

מתחם העונש ההולם

העיקרון המנחה בקביעת מתחם העונש הוא עיקרון ההלימה, שמשמעותו "קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו" (סעיף 40ב' לחוק).

הנאשמת הורשעה בביצוע ארבע עבירות, החמורה שבהן היא עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות- עבירה לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) לחוק, העונש המרבי הקבוע לצידה הוא 14 שנות מאסר, בנוסף עבירה של הפקרה אחרי פגיעה, עבירה לפי סעיף 64א(א) לפקודת התעבורה שהעונש המרבי הקבוע לצידה עומד על 3 שנות מאסר.

במקרה זה פגעה הנאשמת פגיעה קשה בערך של ח"י אדם ושלמות גופו, ובהתחשב כי הפגיעה נעשתה בשוטרת במהלך בדיקה משטרתית, הפגיעה הקשה הייתה גם בשלטון החוק. ככל שמדובר בהפקרת השוטרת החבולה, נפגעה בצורה קשה החובה המוסרית והמשפטית החלה על אדם המעורב באירוע פוגעני לסייע לנפגע, לדאוג לשלומה, ולהציל את חייו.

• אשר למדיניות הענישה הנהוגה במקרים בהם נעשה שימוש ברכב כדי לחבול חבלה חמורה באדם אפנה לע"פ 7760/15 מדינת ישראל נגד הייב (10.5.2016), באותו מקרה כחלק מסכסוך דרס הנאשם את המתלונן במכוון והוא הורשע בין השאר בביצוע עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות (עבירה לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) לחוק), שירות המבחן המליץ באותו מקרה על מאסר לביצוע בעבודות שירות, בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם בין 10 ל-30 חודשי מאסר בפועל וסטה מהמתחם משקולי שיקום.

• בית המשפט העליון קבל את ערעור המדינה וגזר על הנאשם עונש של 12 חודשי מאסר בפועל בהתחשב ב"גילו הצעיר של המשיב, היותו נעדר עבר פלילי, העובדה שנטל אחריות למעשיו כבר בשלב חקירתו, והסכם הסולחה שנערך בין הצדדים".

• בע"פ 1229/10 מג'דוב נגד מדינת ישראל (5.8.2010)(להלן-ענין מג'דוב) אליו הפנו שני הצדדים, עשה המערער שימוש ברכבו כדי לפגוע במתלונן ולאחר הפגיעה בו הוא הפקירו. המערער ניהל את המשפט והורשע בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 וסעיף 335(א)(1) לחוק, והפקרה לאחר פגיעה לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה. בית המשפט המחוזי דן את המערער לעונש של 18 חודשי מאסר בפועל. ערעורו נדחה על ידי בית המשפט העליון שקבע כך:

• "בולט במיוחד במקרה זה השימוש האלים שעשה המערער בכלי הרכב שלו במטרה לפגוע במתלונן, ככל הנראה בעקבות מחלוקת. הפקרת המתלונן לאחר הפגיעה בו היא בבחינת הוספת חטא על פשע היא מבטאת זלזול בערך של חיי אדם ודופי מוסרי של ממש. על משמעותה של עברת ההפקרה עמד השופט (כתוארו אז) מ' חשין: "מעשהו זה של הנוהג הבורח פוגע בשורשי הסולידריות החברתית והאישית המינימלית לקיומה של חברה תקינה; בריחתו של הנהג מן המקום היא מעשה אנטי-חברתי ואנטי-מוסרי מובהק, וראוי הוא כי יענש בכל חומר הדין" (רע"פ 3626/01 ויצמן נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 187, 228 (2002)). ...לולא הנסיבות המקלות במקרה זה, בדמות הזמן הרב שחלף מעת קרות האירוע בשנת 2005 ועד לגזר הדין, ראוי היה לגזור למערער עונש מאסר כבד יותר, במיוחד לאור עברו הפלילי, הכולל עבירות תעבורה רבות וכן הרשעות בפלילים, לרבות הרשעה בעבירת אלימות".

• לא נעלמה מעיני העובדה כי בענין מג'דוב הורשע הנאשם בחלופה חמורה יותר לפי סעיף 64א, החלופה של ס"ק (ב) הכוללת מאסר מרבי של 7 שנים, אך חשוב לראות גם כי הוא הורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות באותה עבירה בה הרשעתי את הנאשמת, שהעונש המרבי לצידה עומד על 14 שנות מאסר.

• אין להקל ראש גם בעבירה הפקרה אחרי פגיעה לפי סעיף 64א(א) לפקודת התעבורה, ראו רע"פ 5858/10 אדר נגד מדינת ישראל (11.8.2010), באותו מקרה זוכה הנאשם מפגיעה בהולך רגל והורשע בעבירה של הפקרה אחרי פגיעה, לפי סעיף 64א(א) לפקודת התעבורה (כהגדרתה באותו מועד), בעקבות כך הוא נדון ל-18 חודשי מאסר ונפסל מנהיגה למשך 15 שנה. ערעורו נדחה על ידי בית המשפט העליון וכך נקבע באותו מקרה:

• "למרבה הצער, בחירתם של רבים להימלט ממקום התאונה בה היו מעורבים, הפכה בארצנו לחזון נפרץ. כדי להדגיש את חומרתה של העבירה, על בתי-המשפט להגיב בענישה הולמת, ובנסיבות אלה לא

מצאתי בעונשו של המבקש-אשר נקבע לאחר שקילה של מלוא הנתונים הצריכים לעניין - חומרה יתרה".

עוד ראו רע"פ 6988/12 ראובן נגד מדינת ישראל (27.9.2012), באותו מקרה נדון נאשם לשנת מאסר בפועל בעקבות הרשעתו בעבירה של הפקרה אחרי פגיעה לפי סעיף 64א(א) לפקודת התעבורה, ערעורו נדחה וכך נקבע באותו מקרה:

"בסופו של יום הורשע המבקש בהפקרת - אדם מדמם בצד הדרך, שסופה מותו מכמיר הלב.... העובדה שהמבקש לא נמצא אחראי לתאונה הקטלנית אינה מורידה מן החומרה שיש לייחס למעשה ההפקרה, שכן עצם הושתתת חברה מתוקנת, בוודאי בישראל על מסורתה היהודית והאנושית...עבירת ההפקרה משרתת מטרה מרכזית אחת, מתן עזרה מיידית לנפגע בתאונה, כדי לשמור על גופו ועל חייו. זאת, לצד המטרות של מניעת התחמקות ויכולתן של רשויות האכיפה לברר כיצד נגרמה התאונה...על נהג המעורב בתאונה...עליו ליטול אחריות אנושית (ומשפטית) במובן של הישארות במקום התאונה והזעקת עזרה, עד למיצוי הליכי הטיפול על ידי גורמי הרפואה ונציגי החוק".

חומרה יתרה יש למצוא במקרה שלפנינו כאשר מדובר בדריסת שוטרת בעת ביצוע תפקידה לבדיקת רישיון הנהיגה של הנאשמת.

הסנגורית הפנתה לע"פ 5000/08 סומך נגד מדינת ישראל (22.3.2008) באותו מקרה הנאשם הודה במסגרת הסדר טעון בעבירה של הפקרה לאחר פגיעה, עבירה לפי סעיף 64א(א) לפקודת התעבורה, הוא נדון ל-10 חודשי מאסר בפועל ו-5 שנות פסילה מלנהוג, ערעורו נדחה. כך קבע בית המשפט העליון באותו מקרה בקשר למהותה של העבירה:

"תכליתה של נורמה פלילית זו להילחם בתופעה הקשה המתרחשת בכבישי ישראל של נהגים הפוגעים באדם במהלך תאונת דרכים, ומפקירים את הנפגע לנפשו ללא הושתת עזרה... הנורמה של איסור על הפקרה, מעבר לתכליתה להגן על הנפגע ולהקל על אכיפת החוק ביחס לנהגים עבריינים, נועדה לעגן במשפט את החובה המוסרית החלה על אדם המעורב באירוע פוגעני לסייע לזולתו שנפגע, לדאוג לשלומו ולהציל את חייו. חובה מוסרית זו קיבלה לבוש משפטי מחייב במסגרת חוק המשקף קיומה של אמונה חברתית המושתתת על יסודות של אתיקה וערכים אנושיים...בית המשפט קמא נתן משקל לשיקולים לקולא, ובין היתר, להודאת המערער באשמה, להעדר אשמתו למות המנוח, ולהתייבבותו - ולו באיחור - במשטרה. כן התחשב בהיותו משענת כלכלית ואנושית למשפחתו ולתלויים בו".

ההגנה הפנתה לע"פ 6171/11 שחורי נגד מדינת ישראל (16.2.2012), באותו מקרה הורשעה המערערת על פי הודאתה, בין השאר בעבירה לפי סעיף 64א(א) לפקודת התעבורה, היא נדונה ל-12 חודשי מאסר בפועל ו-5 שנות פסילה מלנהוג, ערעורה נדחה.

• אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות (סעיף 40ט לחוק) מקובלת על" עמדת הסנגורית כי לא קדם תכנון לביצוע העבירות, הנאשמת לא ידעה כי תתבקש לעצור לצורך בדיקת רישיונות. לאחר עצירת הרכב היא פעלה במודע ולא במקרה הסיטה את רכבה לתוך גופה של השוטרת כפי שקבעתי בהכרעת הדין.

• הנזק שנגרם לשוטרת הוא נזק חמור מאוד כפי שמתואר בהרחבה בתסקיר נפגעת העבירה ובעדותה בפניי (ראו עמודים 11-12 להכרעת הדין), רק בנס הפגיעה לא הסתיימה בתוצאה חמורה יותר, ובכלל זה תוצאה קטלנית.

• לאחר שמיעת העדויות, לרבות עדות הנאשמת אני משוכנע כי הנאשמת הבינה היטב את אשר עשתה, למרות גילה הצעיר-19 שנים, ודווקא ניסיונות ההסתרה ואמירת אי אמת על ידה ועל ידי חברתה שירז שישיבה לצדה ברכב, המחישו היטב כי היא ידעה והבינה את הפסול במעשיה.

• בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה והראויה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות אני קובע כי העונש ההולם במקרה זה הוא מאסר במתחם שבין 10 ל-30 חודשי מאסר בפועל, פסילה מלנהוג במתחם שבין 3 שנים ל-10 שנים. (הקצה התחתון של המתחם לעניין הפסילה נקבע בהתאם לסעיף 40 לפקודת התעבורה, הקובע פסילת מינימום).

• העונש המתאים

• לאחר ניתוח טענות הצדדים, תסקירי שירות המבחן והעדויות שהוצגו במהלך המשפט (בשלב שמיעת הראיות ובשלב הטיעונים לעונש), אין מקום לסטות ממתחם העונש ההולם במקרה זה, הנאשמת לא השתקמה וגם לא הוכח קיומו של סיכוי של ממש להשתקם. שירות המבחן בתסקירו הסופי (עמוד 2 פסקה אחרונה) מתאר תובנה ראשונית בלבד מצד הנאשמת להתנהלותה הבעייתית.

• אין מחלוקת כי הנאשמת סבלה מהתעללות ואלימות מצד בן זוגה לשעבר (בשלב מסוים שחלקו מקביל לשלב ניהול המשפט), אלא שלא מצאתי כל קשר בין נושא זה לבין התנהגות הנאשמת בתיק שלפניי ביום 24.5.2017 מועד דריסת השוטרת והפקרתה (לא הובאה ראיה כלשהיא כי באותו מועד הנאשמת הייתה בזוגיות אלימה או בעייתית).

• על פי המסמכים שהציגה הנאשמת (ס/1), שנה וחצי לאחר האירוע התבררה בבית משפט תקיפה שהותקפה הנאשמת על ידי בן זוגה (גזר דין מיום 25.2.2019 בגין עבירה מיום 19.12.2018). באותו הליך הנאשמת הודיעה לבית משפט כי היא מתכננת להתחתן עם בן זוגה (עמוד 14 שורה 8 לגזר הדין חלק מס/1).

• מדיון בשאלת הטרדה מאיימת מיום 29.1.2020, הסתבר כי הנאשמת נפרדה מאותו בן זוג לפניי יותר משנתיים,

באותו מעמד הוצא נגדו צו למניעת הטרדה מאיימת ולא נטען כי ארע אירוע כלשהו בנושא זה לאחר 1.2.2020 (מסמכי 1/0).

בשאלת הזוגיות האלימה, גם התסקיר וגם עדויות האופי, הם כלליים ונעדרי פרטים ספציפיים, אך אפשר להניח כי במהלך שנת 2018 ו-2019 סבלה הנאשמת מאלימות מצדו של בן זוגה. אלא שהיא כבר לא בקשר זוגי עם אותו אדם, התיק שלפניי אינו קשור במערכת יחסים זוגית ובעת ביצוע העבירות פעלה הנאשמת בצורה נלוצה כמתואר בהכרעת הדין בלי קשר לבן זוגה שלא היה במקום ביצוע העבירה ובעת הפקרת הנפגעת המדממת. גם אם אני שהנאשמת זקוקה לטיפול והכוונה בנושא "מניעת אלימות במשפחה" כנטען בתסקירים לא מדובר בהליך שיקומי ובוודאי לא בהליך המצדיק סטייה ממתחם העונש ההולם בגין עבירות החמורות בהן הורשעה הנאשמת בתיק שלפניי.

אין לאמץ במקרה זה את האמור בתסקירי שירות המבחן, כלל מושרש הוא כי אין חפיפה בין שיקוליו של שירות המבחן לבין שיקולי הענישה האחרים. ואפנה בעניין זה לפסק דינה של הנשיאה חיות, בע"פ 1077/19 אמסלם נגד מדינת ישראל (29.10.2019):

"כפי שנפסק לא אחת, בית המשפט אינו כבול להמלצות שירות המבחן ובמקרה דנן בצדק סבר בית המשפט קמא כי אין מקום לאמץ את ההמלצה החורגת ממתחם הענישה ההולם את נסיבותיו החמורות של המקרה ואינה מתחשבת במכלול השיקולים והאינטרסים שעל בית המשפט לשקול בעת גזירת הדין, ובהם שיקולי גמול והרתעת הרבים (ע"פ 759/16 ג'בארין נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (13.6.2016); ע"פ 9833/16 טלקר נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (19.7.2017)). מאמצי השיקום של המערער, שעליהם יש לברך, אין בהם כדי לשנות ממסקנה זו".

לעניין הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה לפי סעיף 40'א לחוק- הסנגורית ביקשה לראות בנאשמת 'בגירה צעירה' תוך הפנייה לע"פ 7781/12 פלוני נגד מדינת ישראל (25.6.2013). אני משוכנע כי עונש של מאסר בפועל יפגע בנאשמת לרבות בשל גילה ואקח עובדה זו בחשבון בעת גזירת העונש המתאים.

ראו לעניין זה פסק דינו של השופט סולברג בע"פ 6961/17 אבו אלקיעאן נגד מדינת ישראל (7.3.2018):

"אין לקבל את טענתו של ב"כ המערער על כך שהמערער משתייך לקטגוריה של "בגיר-צעיר". כבר אמרנו ושבו ואמרנו (ע"פ 452/14 דבוש נ' מ"י (3.4.2014)), כי החוק מגדיר "קטין" כ"מי שטרם מלאו לו שמונה עשרה שנים..." (סעיף 1 לחוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), התשל"א-1971). סעיף 3 לחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות, התשכ"ב-1962 - כותרתו "קטניות ובגירות" - קובע כך: "אדם שלא מלאו לו 18 שנה הוא קטין; אדם שמלאו לו 18 שנה הוא בגיר". ענינו הרואות, החוק אינו מגדיר "בגיר- צעיר" כקטגוריה נפרדת; החוק גם אינו מותיר מקום לבית המשפט לעשות כן. תוספת של קטגוריה פסיקיתית ("בגיר- צעיר"), גורעת מתוקפו של הסיווג הסטטוטורי ("קטין" מזה ו"בגיר" מזה, כשגיל 18 שנה הוא קו פרשת- המים). אך לא אלמן ישראל. קיימת חובת תסקיר בטרם שליחתו למאסר של נאשם עד גיל 21; גילו של נאשם יכול שיהיה שיקול בקביעת מתחם העונש ההולם (סעיף 40ט(6) לחוק העונשין, התשל"ז-1977), כמו גם בגזירת העונש המתאים (סעיף 40'א(1) לחוק). הנה כי כן, שיקול הדעת מסור לבית המשפט לעשות כחוכמתו בענישת נאשם, להתחשב גם בגילו, אך זאת מבלי צורך בקטגוריה פסיקיתית נוספת, שעלולה לטשטש את הקלסיפיקציה הסטטוטורית".

זה השלב להדגיש כי על פי התרשמותי נטילת האחריות מצד הנאשמת לראשונה ביום 1.11.2020, בשלב הטיעונים לעונש, אינה אמתית והיא תואמת את התרשמות שירות המבחן בתסקירו הסופי (אמצע עמוד 2), הנאשמת מתקשה להתבונן בחומרת מעשיה והיא מחוברת יותר לפגיעה שנגרמה לעצמה כתוצאה מניהולו של ההליך המשפטי מאשר לפגיעה בנפגעת העבירה.

נטילת אחריות לראשונה היום (שנתיים וחצי לאחר הגשת כתב האישום) ורק אחרי הרשעת הנאשמת בהכרעת דין נוקבת לגבי חוסר אמינותה אינה נטילת אחריות כנה. לא במקרה העריך שירות המבחן בתסקיר הסופי כי הנאשמת לא מתאימה להשתלב בהליך של 'צדק מאחה', בין השאר לאחר בחינת הפרמטר של לקיחת אחריות על ביצוע העבירה.

נטילת האחריות היום אינה מתיישבת עם כפירה לאורך כל הדרך לרבות בשלב עדותה, וחקירה נגדית קשה של נפגעת העבירה עד כדי הטחת טענות נגד מהימנותה-שנדחו על ידי בהכרעת הדין, גם ביום 2.6.2020-שלב הסיכומים עמדה הנאשמת על טענתה כי יש לזכותה.

זכותו של כל נאשם לכפור באשמה ולנהל את ההליך עד תומו ועובדה זו לא תיזקף לחובתה של הנאשמת.

עוד חשוב לציין בעניין זה את הפגיעה המצטברת בנפגעת העבירה שלמרות מצבה הקשה אולצה להעיד ולהיחקר נגדית כשהיא בוכה לאורך כל עדותה וזועקת מעל דוכן העדים "חושבת שלפחות בתור בן אדם למה לא לבקש סליחה" (עמוד 15 שורה 6 לפרוטוקול). ראו לעניין זה האמור בתסקיר נפגעת העבירה (עמוד 6 פסקה ראשונה) לעניין תחושתה בדבר אי לקיחת האחריות מצד הנאשמת שגרמה לה לפגיעה באופן משפיל ומבזה ואתן ביטוי לפגיעות שנפגעה נפגעת העבירה בעת קביעת גובה הפיצוי.

נפגעת העבירה פעלה כשוטרת בצורה מקצועית ועניינית ורק בשל דבקותה במטרה והתנהגותה הנלוזה של הנאשמת היא נפגעה כה קשה.

בהתחשב בשכיחות התופעה של הפקרה אחרי פגיעה כפי שעולה מפסקי הדין השונים והרבים אליהם הפנו הצדדים אני סבור כי יש צורך במקרה זה בהרתעת הרבים מפני ביצוע עבירות מסוג העבירות שביצעה הנאשמת וכי יש סיכוי של ממש שהחמרה בעונשה של הנאשמת תביא להרתעת הרבים (העונש יהיה בתוך מתחם העונש ההולם, ראו סעיף 40 לחוק).

· בעת גזירת הדין אתחשב לקולה בזוגיות האלימה אותה חוותה הנאשמת כמתואר בתסקירים, עדויות עדי האופי והטענות שהעלתה הסנגורית. ואקל בעונשה בשל העדר עבר פלילי משמעותי (ראו הרשעות מתחום התעבורה) וגילה הצעיר של הנאשמת.

· בטרם סיום אציון כי לאור נסיבותיו החמורות של המקרה אפסול את הנאשמת מלנהוג למשך חמש שנים ואזכיר כי לפי סעיף 40 לפקודת התעבורה, תקופת הפסילה המינימלית למעט מקרים חריגים עומדת על 3 שנים.

סיכום

· לאור האמור לעיל אני דן את הנאשמת לעונשים הבאים:

· 14 חודשי מאסר בפועל, בניכוי 2 ימי מעצר (25.5.2017-24.5.2017).

· 6 חודשי מאסר על תנאי. הנאשמת לא תישא את עונש המאסר על תנאי אלא אם תעבור תוך שלוש שנים אחת העבירות בהן הורשעה ותורשע בשל עבירה כזאת תוך תקופת התנאי או לאחריה.

· הנאשמת תתייצב למאסרה בבית סוהר נווה תרצה ביום 13.12.2020 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותה תעודת זהות או דרכון. על הנאשמת לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

· אני פוסל את הנאשמת מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך חמש שנים מיום שחרורה ממאסר. אני מפנה תשומת לב הנאשמת להוראות סעיף 42 (ג)(1) לפקודת התעבורה לפיה "בחישוב תקופת הפסילה לא יבואו במניין -

· (1) התקופה שחלפה עד מסירת הרישיון לרשות שנקבעה לכך בתקנות ובדרך שנקבעה", הפסילה תחל לאלתר, מנינה רק לאחר הפקדת הרישיון או תצהיר כי ברשותה רישיון".

· אני מחייב את הנאשמת לשלם לנפגעת העבירה פיצוי בסכום של 70,000 ש"ח, שיופקד על ידה בקופת בית משפט עד לא יאוחר מיום 1.5.2021. המאשימה תמסור למזכירות בית המשפט את הפרטים הדרושים לצורך ביצוע התשלום ובכלל זה את פרטי חשבון הבנק של נפגעת העבירה. אין בפסיקת סכום זה כדי למנוע מנפגעת העבירה להגיש תביעה בפני פורום מתאים אחר לשם קבלת פיצוי על מלוא נזקה.

· זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

· ניתן היום, כ"א חשוון תשפ"א, 08 נובמבר 2020, בנוכחות ב"כ המאשימה עו"ד רינת לוי, הסנגורית עו"ד ריג ג ד פרל והנאשמת בעצמה.